

Besøg af de døde - i drømme

af Margaret
Dulaney, essayist

Når de "døde" besøger os i drømme, styrker det vores tro på overlevelse efter døden.

Visheden om det evige liv er en af jordelivets dejligste gaver.

Troen på sjælens overlevelse efter døden har altid faldet mig let. Den kræver ikke samme vedligeholdelse som andre af mine overbevisninger. Det evige liv er bare en

realitet for mig, og det er jeg evigt taknemlig for.

Jeg kan måske forklare det med tidlige påvirkninger. Fx havde min bedstemor en nærdødsoplevelse, og hen-

des historie kan have præget mig i en ung alder, selvom jeg ikke kan huske at have hørt om den, før jeg var ældre.

Da min bedstemor var

sidst i tyverne, kom hun på hospitalet for at føde sit tredje barn. Der var komplikationer, og det måtte besluttes, om moren eller barnet skulle reddes. Hospitalets politik

var at gøre mest for barnet.

Min bedstefar fik sin kone kørt til et andet hospital. Men undervejs døde hun - klinisk set. Hun svævede ud af sin krop og så sin mand græde, mens hun gled længere væk.

På rejsen mødte hun sin mor, som var død ti år før. Hun stod med en nyfødt pige og sagde "Jeg tager mig af hende her". Min bedstemor forstod, at hun måtte vende tilbage til sin krop og sin unge familie, og at alt

ville gå godt for det barn, der blev efterladt i åndens verden.

Så hun vendte tilbage og forsikrede min bedstefar om, at hun ville blive rask, men at barnet ikke skulle leve - et faktum, hun følte en sær fred omkring.

Denne oplevelse forandrede min bedstemor meget. Hun voksede i troen på universets mekanismer og det evige liv. Jeg tror, denne tillid blev videreført til familien, for vi er alle trygge ved den store overfart. Jeg håber, den vished vil leve videre i fremtidige generationer, for jeg ser den som en af jordelivets dejligste gaver.

I tvivl? Du ved bedre!

Jeg har været nede i tvivlens dybder, men kun én gang og kun i få timer. Jeg var atten år og deltog i et kursus om Shakespeare, ledet af en dygtig professor, dr. Adamany.

Den dag havde vi fokuseret på et skuespil om døden og frygten for den. Efter timen spurgte jeg Adamany: "Det er vel ikke alle, der frygter døden? Jeg har aldrig frygtet den."

Han, der var sidst i halvtredserne, svarede: "Du er ung og så langt væk fra dit endelige. Når du når min alder, vil du have lært at frygte døden."

Jeg tog hjem for at ruge over det. "Så al denne tillid," spekulerede jeg, "denne tryghed ved tanken om min sjæls efterliv, vil langsomt ebbe ud, mens jeg bliver ældre? Hvor frygteligt!"

Jeg havde oplevet døden meget lidt i mine atten år, og for det meste var det sket for ældre mennesker. Jeg havde dog kendt en jævnaldrende dreng, der begik selvmord som 14-årig. Han hed Artie Allen og var min nabo, indtil jeg som otteårig flyttede med min familie. Derefter så jeg ham aldrig igen.

Seks år senere sendte min mor mig et postkort med en kort besked om, at Artie var død. Jeg var på sommerlejr, og jeg må indrømme, at min

svage erindring om Artie ikke ændredes.

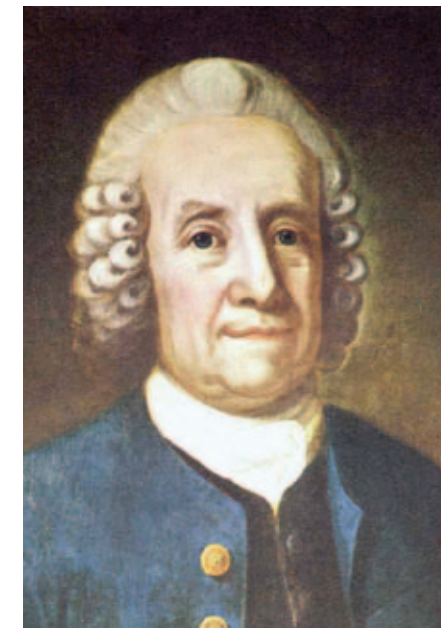
På min førnævnte tvivlens nat var jeg faldet i søvn, udmattet af bekymring over livets flygtighed. Ud på de små timer havde jeg en meget livagtig besøgsdrøm, hvilket sker ret sjældent for mig.

Hvis du nogensinde har haft en besøgsdrøm, ved du, hvad jeg forsøger at beskrive. Ofte er en sådan drøm ret

”Typisk for en besøgsdrøm: Det er, som om man møder personens reneste essens.”

hverdagsagtig. Man sidder bare og sludrer hyggeligt med en eller anden, indtil man indser, at denne person har været anset for død i nogen tid.

Denne nat sad jeg og talte med Artie. Han var noget ældre, end sidst jeg så ham, faktisk så han ud til at være på min alder. Men selvom der var gået ti år, var han

Emanuel Swedenborg (1688-1772) afviste tanken om evig forbandelse. Han talte for en evig række af muligheder for at skifte retning, både opad og nedad.

utroligt Artie-agtig.

Typisk for en besøgsdrøm. De besøgende forekommer at være mere sig selv, end da de var i live - som er det deres reneste, individuelle essens, man møder.

Jeg kan ikke huske, hvad vi talte om, men pludselig udbød jeg: "Men Artie, her sidder vi og taler sammen, og du skal forestille at være død!" Han svarede: "Åh Margaret, du ved bedre." Straks efter vågnede jeg.

Et andet aspekt ved disse besøg er den bratte lukning af drømmedøren og den efterfølgende følelse af at være fuldstændig vågen. Jeg satte mig op, konkluderede, at jeg faktisk vidste bedre, og forlod tvivlen permanent.

Swedenborg om efterlivet

Jeg har altid været fascineret af det hinsidige og har studeret mange mystikers indstilling til emnet. En af favoritterne er Emanuel Swedenborg.

Swedenborg var i 1700-tallet en respekteret svensk videnskabsmand. Midt i livet fik han visioner om den ån-

“Se, sådan ser jeg ud nu!” sagde hun entusiastisk og pegede på fotoet. Det viste en Allie så strålende, som jeg aldrig havde set hende her på jorden.

delige verden, og han tilbragte resten af livet med at skrive side op og side ned om sine ofte forbløffende rejser ind i denne mystiske virkelighed. Men når det gjaldt efterlivet, kunne han være ufattelig konkret.

Sjælen, hævdede han, rejser først til den åndelige verden, og alt efter personens “sympatier” - kærlighed, hengivenhed eller interesse -

”Alt efter personens sympatier bevæger sjælen sig enten nærmere til eller længere væk fra Gud.”

bevæger sjælen sig enten nærmere til eller længere væk fra Gud.

Han benyttede begreberne himmel og helvede, men de skal forstås som et uendeligt antal tilstande, der relaterer til, hvad den enkelte har for kærlighed for. Vi tiltrækkes af mennesker og landskaber, der afspejler vores indre - så

tydeligt, at hykleri er umuligt.

“Helveds-niveauer” er derfor et frivilligt valg, og de, der er i helvede, vil ikke beskrive stedet som sådant, men blot som stedet, hvor sjælen føler sig mest hjemme.

Swedenborg afviste energisk den rædselsvækkende tanke om evig forbandelse. Han talte derimod for en evig række af muligheder for at skifte retning, både opad og nedad, hvorved alt liv - både her og i det hinsidige - kan ses som en tøvende rejssendes kurs mod oplysthed.

En af Swedenborgs tanker gælder aldrig i den anden verden: Når en sjæl går over i en ung alder, vil hun vokse sig ældre indtil sin bedste alder, men hvis hun har nået 90 år i sit jordeliv, vil hun fornyes og nå tilbage til sit højdepunkt.

Vores sande åndelige krop - som Swedenborg påstod er kolossalt mere virkelig og levende end vores jordiske - fremtræder og opfører sig som den ideelle 35-årige.

Jeg elsker denne tanke og har ofte mødt den i beretnin-

ger om drømme og visioner om de tilsyneladende døde. Faktisk havde jeg selv sådan en drøm.

To besøg på én nat

Jeg havde en ven, som var i tresserne, da hun døde. Hun var kok for vores familie. Hun var en afroamerikansk kvinde af middelhøjde, næsten lige så bred som hun var høj, og med et lysende, åbent ansigt som en tiårig.

Allie var en favorit hos alle, som besøgte os. De, som kendte hende, gik altid ind gennem køkkenet i håb om en hyggelig snak.

Som en kat gled hun forbi døden ni gange, før den fangede hende. Hun havde været indlagt flere gange på hospitalet med astma og bivirkninger fra medicinen, før hun opgav kampen.

Kort før hun døde, var jeg hjemme på besøg. Allie var næsten, som hun altid havde været, men fortalte, at hun hørte stemmer. “Hvis stemmer?” spurgte jeg.

“De dodes stemmer,” svarede hun. “Min bror, mor, venner.”

“Hvad siger de?” vedblev jeg.

“Ikke meget. Nogle gange bare mit navn.” To måneder senere kaldte stemmerne hende hjem.

Omkring ti år efter besøgte min veninde Patricia mig. Hun havde været begejstret for Allie. En nat under Patricias besøg drømte jeg om Allie, og alle kendetegnene for en besøgsdrøm var til stede.

Allie og jeg snakkede hyggeligt, da hun tog et foto op af lommen og viftede med det. “Se,” sagde hun entusiastisk, “sådan ser jeg ud nu!”

Fotoet viste en Allie, jeg aldrig havde set her på jorden. Hun blomstrede som i sit livs højdepunkt, udstrålede sundhed og var fint proportioneret.

“Du ser fantastisk ud!” udbrød jeg - og så vågnede jeg brat. Jeg smilede, taknemlig for dette glimt af en gammel ven, og gled lykkeligt ind i søvnen igen.

Næste morgen fortalte Patricia om en drøm, hun havde haft om natten. “Den handlede om den vidunderlige kvinde, som engang arbejdede som kok for din mor. Hvad hed hun?”

“Allie,” svarede jeg.

“Ja, det var helt sikkert Allie,” fortsatte hun, “men hun var kun ca. 35 år og vejede højst en tredjedel.”

“Allie har haft travlt i nat,” svarede jeg og fortalte Patricia om min drøm.

”Dette er den virkelige verden”

Min veninde Sarah havde en fantastisk besøgsdrøm om sin far. Hun var på besøg hos sin mor på familiens gård den sommer. Hendes far, en venlig professor, som var

”Din verden giver kun et fingerpeg om denne verden. Dette er den virkelige verden.”

højtelsket af hele familien, var død i julen inden. Siden havde hendes mor virket fortabt, og stemningen i huset var sorgfuld.

Efter ugers sorg drømte Sarah, at hun gik langs søen nær gården, da en dør dukkede op et stykke væk. Døren åbnede, og indenfor stod hendes far. Han strålede af sundhed og var i sin bedste alder (Sarah kunne dårligt huske at have set ham sådan).

Han vinkede Sarah hen til sig, men da hun kom tættere på, advarede han om, at hun kun måtte komme lige indenfor døren og ikke blive for længe.

Da de glade havde hilst på hinanden, spurgte Sarah ham om hans liv på den anden side af døren. Modsat andre drømme, hun havde haft om ham, var hun meget bevidst om, at hun talte med hans sjæl.

Han lod forstå, at de inte-

resser, man dyrker i sit liv på jorden, fortsætter i den anden verden. Det, du virkelig elsker i dette liv, er af største vigtighed for sjælen.

Sarah spurgte videre, og faren forsøgte at svare, men sagde, at ingen jordisk forklaring kan beskrive livet på den side af døren, for som han gentog flere gange: “Din verden giver kun et fingerpeg om denne verden. Dette er den virkelige verden.”

Under samtalen forsøgte Sarah at snige sig forbi faren og længere ind i hans verden. Hun havde savnet ham

så meget, og alt var så tillokkende. Hver gang blev hun blidt standset. “Nej,” sagde han, “din tid er ikke kommet.”

Hun vågnede brat af drømmen. Den tunge sorg var lettet meget, og hun følte stadig sin fars trøstende nærvær.

Men atmosfæren i huset gnavede i løbet af dagen i hendes humør, så hun gik en tur. Da hun trådte ud af huset, bad hun om et tegn på, at drømmen var ægte. Hun bad specifikt om, at tegnet måtte komme i form af en stor fugl.

Fugle har for Sarah altid symboliseret ånd.

Gåturen var lang og meditativ, men førte ikke til noget usædvanligt, og hun vendte tilbage med tvivl i sindet. Da hun kom ind, kaldte moren på hende fra sin stol ved køkkenvinduet. Hun var stærkt optaget af noget udenfor. “Kom og se! Han har siddet dér, lige siden du gik.”

Sarah gik hen til vinduet, og lige udenfor på en gren sad en meget stor ugle. Fuglen stirrede koncentreret og helt uhæmmet på de to kvin-

der indenfor. At se dette natdyr midt på dagen var uhyre sjældent. Dets rolige, bevidste blik på så kort afstand var næsten overjordisk.

Uglen sad der hele dagen, men i skumringen lettede den endelig og fløj lavt hen over det område, hvor farens aske var blevet spredt. Sarah og hendes mor hørte senere fra en lokal fuglekigger, at en sådan ugle ikke var set på egnen i årevis.

Det er aldrig for sent

Der synes ikke at være nogen begrænsning for, hvor sent efter den fysiske død en sjæl kan komme på besøg. Min tante Mina, der blev enke som ung, fik den første og eneste besøgsdrøm om sin afdøde mand, min morbror, over fyrre år efter hans død.

I drømmen sad de to elskende og kiggede på billedet fra hendes liv efter hans død. Mina var blevet gift to gange, havde fået to børn og adskillige børnebørn. Min morbror virkede oprigtigt glad på hendes vegne og forsikrede hende om, at han også havde fundet lykken.

I slutningen af drømmen ringede Mina til min bedstemor for at fortælle, at hendes søn i virkeligheden ikke var død for så mange år siden i en bilulykke, men at han var mere i live end nogensinde før. Min bedstemor, som havde forladt denne verden femten år tidligere, svarede: “Selvfølgelig, min ven, det har jeg vidst i årevis.”

Jeg elsker sådanne beretninger. Jeg håber, at jeg ved slutningen af mit liv har samlet så mange af dem, at jeg kan putte mig i dem som en hvalp i sit kuld og glide drømmende ind i evigheden. □

Margaret Dulaney Balitsaris er essaist og dramatiker. Henv.: P.O. Box 155, Pipersville, PA 18947, USA, www.margaretdulaney.com, www.listenwell.org

Læs også artiklen *De mødtes i drømmeland* af Steen Landsy i NA 2/08 eller via www.nytapekt.dk/jan2015gl

”Uglen rolige, bevidste blik på så kort afstand var næsten overjordisk.”